

(2) Równowartość pieniężna powinna być obliczona w stosunku do rzeczywistych kosztów robocizny na obszarze gminy, nie może jednak przekraczać norm, oznaczonych w myśl art. 8.

Art. 10. (1) O obciążeniu obowiązkiem świadczeń w naturze postanawiają:

1) rady gminne (miejskie), gdy chodzi o roboty podejmowane w wykonaniu zadań, należących do zakresu działania gminy;

2) we wszystkich innych przypadkach — rady powiatowe.

(2) Gdy obowiązek świadczeń w naturze nałoży rada powiatowa — powiatowy związek samorządowy winien dostarczyć kierownictwa technicznego (sporządzenie projektu, kosztorysu, dozór techniczny).

Art. 11. (1) Gminy pod nadzorem i przy pomocy wydziałów powiatowych mają obowiązek przeprowadzać corocznie niezbędne roboty, dające się wykonać przy pomocy świadczeń w naturze, w celu utrzymania urządzeń meljoracyjnych o znaczeniu publicznym. Nadzór techniczny nad prowadzonymi robotami należy do właściwych organów państwowych.

(2) Przepis ust. (1) nie obejmuje tych urządzeń meljoracyjnych, które są utrzymywane należycie przez powołane do tego spółki wodne, działające na podstawie prawa wodnego.

Art. 12. (1) Organa, przeprowadzające scalenie gruntów, mogą — w zakresie, przewidzianym w art. 8 ust. (1) pkt. 1) — obciążyć uczestników scalenia obowiązkiem świadczeń w naturze, celem wykonania niezbędnych robót wodno-meljoracyjnych, związanych ze scaleniem, a obowiązkiem świadczeń w celu wykonania odpływów i dopływów, związanych z temi robotami — także inne osoby, obowiązane do świadczeń w naturze w myśl art. 3.

(2) Świadczeń w naturze, potrzebnych na utrzymanie urządzeń wodno-meljoracyjnych, wykonanych w myśl ust. (1), dostarczą właściwe gromady pod nadzorem gmin i wydziałów powiatowych w zakresie, przewidzianym w art. 8 ust. (1) pkt. 1).

Art. 13. (1) Ilość świadczeń w naturze na cele, nieobjęte zadaniami, należącymi do zakresu działania gminy i gromady, nie może przekraczać w roku budżetowym 25% obciążenia świadczeniami w naturze, nałożonymi na podstawie przepisów ustawy niniejszej, a w szczególności przepisów art. 8 ust. (1) pkt. 1).

(2) Jeżeli zgłoszone przez właściwe organa zapotrzebowania na świadczenia w naturze łącznie z zapotrzebowaniem, wynikającym z wypełnienia zadań, należących do zakresu działania gmin i gromady, przekraczają normy najwyższego obciążenia — wydział powiatowy rozstrzyga, które roboty mają być w tym roku wykonane.

Art. 14. (1) Zapotrzebowanie na świadczenia w naturze na cały rok budżetowy winno być zgłoszone przez właściwe organa zarządowi gminnemu (miejskiemu) nie później, niż na dwa miesiące przed rozpoczęciem roku budżetowego.

(2) Na podstawie zgłoszonych zapotrzebowań oraz uchwał rady gminnej (miejskiej) (art. 10 ust. (1) pkt. 1)) zarząd gminny (miejski) co najmniej na miesiąc przed rozpoczęciem roku budżetowego zestawia ogólny plan świadczeń w naturze dla całej gminy.

(3) Przepisy ust. (1) i (2) nie dotyczą świadczeń w roku budżetowym 1935/36.

Art. 15. Wymiar i pobór świadczeń w naturze na wszystkie cele, dozwolone w myśl przepisów ustawy niniejszej, należy do zarządu gminnego (miejskiego).

Art. 16. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych, wydane w porozumieniu z Ministrami: Skarbu, Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Komunikacji, określi sposób wymiaru i poboru świadczeń w naturze.

Art. 17. Przepisy ustawy niniejszej nie naruszają przepisów art. 23 ust. (3) ustawy z dnia 23 marca 1933 r. o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorjalnego oraz przepisów, normujących dostarczanie świadczeń przy wykonywaniu meljoracji w związku z przebudową ustroju rolnego.

Art. 18. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych oraz innym właściwym ministrom.

Art. 19. (1) Ustawa niniejsza wchodzi w życie po upływie dwóch miesięcy od dnia ogłoszenia i obowiązuje na całym obszarze Państwa z wyjątkiem województwa śląskiego.

(2) Równocześnie tracą moc obowiązującą przepisy w sprawach, unormowanych ustawą niniejszą.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *W. Sławek*

Minister Spraw Wewnętrznych:

Marjan Zyndram-Kościałkowski

205.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

U S T A W A

z dnia 26 marca 1935 r.

w sprawie ratyfikacji układu, dotyczącego przyjęcia postanowień specjalnych dla przewozu towarów, wysyłanych kolejami żelaznymi za listem przewozowym na zlecenie, podpisanego w Rzymie dnia 31 marca 1934 r.

Art. 1. Wyraża się zgodę na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej ratyfikacji układu, dotyczącego przyjęcia postanowień specjalnych dla przewozu towarów, wysyłanych kolejami żelaznymi za listem przewozowym na zlecenie, podpisanego wraz z załącznikiem w Rzymie dnia 31 marca 1934 r.

Art. 2. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Spraw Zagranicznych. wykonanie zaś

postanowień powyższego układu — Ministrowi Komunikacji w porozumieniu z innymi właściwymi ministrami.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: *W. Sławek*
Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*
Minister Komunikacji: *M. Butkiewicz*

206.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 27 marca 1935 r.

w sprawie przekazania niektórych obowiązków wójtów powiatowym władzom administracji ogólnej.

Na podstawie art. 91 ust. 4 ustawy z dnia 23 marca 1933 r. o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorjalnego (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 294) zarządzam co następuje:

§ 1. Następujące obowiązki dotychczasowych wójtów na obszarze województw pomorskiego i poznańskiego, a mianowicie:

1) wydawanie rozporządzeń porządkowych za zgodą wydziału wójtowskiego dla poszczególnych gmin lub całego obwodu wójtowskiego (§ 5 ustawy z dn. 11.III. 1850 r. o zarządzie policyjnym (Dz. ust. str. 265) i §§ 143—144 ustawy o ogólnym zarządzie kraju (Zb. ust. pr. str. 195) łącznie z § 62 ordynacji powiatowej z dn. 13.XII. 1872 r. (Zb. Ust. pr. 1881, poz. 179));

2) wydawanie zezwoleń na widowiska i zabawy publiczne (rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 27.X. 1933 r. prawo o publicznych przedsięwzięciach rozrywkowych (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 632), rozporządzenie Wojewody z dn. 18.II. 1922 r. (Pozn. Dz. Woj. Nr. 9/10, poz. 98) i rozporządzenie z dn. 22.III. 1928 r. o godzinach handlu i godzinach otwarcia zakładów handlowych i niektórych przemysłowych (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 364) o tyle, o ile dotąd obowiązuje wobec rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o godzinach handlowych);

3) wzywianie do rozwiązania konkubinatów (dzikich małżeństw, powodujących zgorzenie publiczne) (§ 10 tyt. 17 część II ogólnego prawa krajowego — rozporządzenie ministerjalne z dn. 5.VII. 1841 r. i z dn. 11.IV. 1854 r. (Zb. rozp. Min. Spraw Wewn. rok 1841 str. 174 i rok 1854 str. 71));

4) wydawanie kart rybackich (§ 93 i 119 ustawy rybackiej z dn. 11.V. 1916 r. (Zb. ust. pr. str. 55) łącznie z art. 94 ust. 2 ustawy z dn. 7.III. 1932 r. o rybołówstwie (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 357));

5) wykonywanie dozoru nad mlekiem i jego przetworami, nadzór nad personelem, zatrudnionym przy udoju mleka, rozlewaniu, przechowywaniu i przewozie mleka i jego przetworów do mleczarni lub miejsca sprzedaży, przekazany wójtom przy pomocy organów Policji Państwowej (rozporządzenie

Ministra Opieki Społecznej z dn. 9.XII. 1932 r. o dozorcze nad mlekiem i jego przetworami (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr. 19, poz. 128 (§ 22));

6) nadzór nad handlem środkami trującymi i wydawanie pozwoleń na ich zakup (§§ 34, 56, 147 ordynacji przemysłowej z dn. 26.VII. 1900 r. (Zb. Ust. Rz. Niem. str. 245, 321) i § 12 rozp. ministerjalnego z dn. 22.II. 1906 r. str. 42);

7) czuwanie nad wykonaniem ustawy prasowej i wydawanie zarządzeń (ustawa prasowa z dn. 7.V. 1874 r. (Zb. Ust. Rz. Niem. str. 65));

8) wystawianie świadectw zdolności do zawarcia małżeństwa zagranicą (rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 12.VI. 1879 r. (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. rok 1880, str. 2));

9) walka z prostytutką — prowadzenie rejestru osób, będących pod kontrolą obyczajową (pruska ustawa wykonawcza z dn. 28.VIII. 1905 r. o zwalczaniu chorób zakaźnych (Zb. ust. pr. str. 373) oraz rozporządzenie ministerjalne z dn. 11.XII. 1907 r. (Dz. rozp. Min. Spraw Wewn. rok 1908, str. 14));

10) oględziny miejsc sprzedaży artykułów drogeryjnych, trucizn, farb szkodliwych i t. d. (dekret ministerjalny z dn. 22.XII. 1902 r. (Dz. rozp. min. rok 1903, str. 21) oraz z dn. 13.I. 1910 r. (Dz. rozp. min. str. 65)), — przekazuje się właściwym powiatowym władzom administracji ogólnej.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych:

Marjan Zyndram-Kościałkowski

207.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 30 marca 1935 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 19 lipca 1932 r. o uprawie tytoniu.

Na podstawie art. 5 i 62 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 409) oraz art. 9 i 10 ustawy z dnia 18 marca 1932 r. o utworzeniu państwowego przedsiębiorstwa „Polski Monopol Tytoniowy” (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 240) zarządzam co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 19 lipca 1932 r. o uprawie tytoniu (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 623) wprowadza się następujące zmiany:

1) w ust. 4 § 6 po wyrazach „do wyhodowania rozsady tytoniowej” stawia się kropkę i skreśla się dalsze wyrazy tego ustępu;

2) w § 17 dodaje się ust. 4 następującej treści:
„Plantator obowiązany jest zniszczyć, najpóźniej do dnia 10 czerwca każdego roku uprawy tytoniu, pozostałość rozsady tytoniowej niezuczytej dla własnej plantacji lub nie odstąpionej innym plantatorom”;

3) w ust. 1 § 25 wyrazy „natychmiast po zbiorze liści i nasienia tytoniowego, a najpóźniej do 15 października” zastępuje się wyrazami „po ukończeniu